

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

FOLKLORE, RONDON PASCHEN

In sommige dorpen van Brabant en Limburg leven nog heel oude volksgebruiken onverminderd voort, zonder dat er de eeuwen vat op hebben. Een aardig folkloristisch gebruik is het rapen en ophalen van eieren, dat nog telken jare plaats heeft. De schooljeugd trekt er met korven op uit naar de boerderijen en nooden in een aardig lied de bewoners tot verstrekken van Paascheieren. Op ons kiekje ontvangt een stel snuiters den cijns van den Paaschtijd.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 14 April '30

Menier,

Nouw kunde mijn 'nen heel onhaartelijken pisang vinden, da'k oew da zoo vlakweg in oew gezicht zeg, maar jong, as 'k naar m'n gemoed te werk gong, verdijd da ge deus week van mijn

'n briefke ontving! Keb gin krumeltje rust in m'n derrejere. M'n haanden beven en as 'k m'n pen in 't inktfleschke wil soppen, dan steek ik ze 'r neffen.

M'n oogen doen pijn van op dit velleke pepier te turen en m'n harsens zijn d'r maar half bij. Ze duikelen en tuimelen deur m'n kop, tellekes as 'k de zon zie en perbeer maar 's om die nie te zien! 't Veurjaar zit in m'n karrekas te vroeten en lot gin vezeltje, noch van m'n flenelleke, noch van m'n zielelement, mee rust.

't Is, of ik feesten mot, kermishouwen, daansen en 'n steuvig pinteke bruin deur m'n nek gieten. En as 'k et oew nouw 's eerlijk en persies mot vertellen, — karjuu! — ik laat ginnen duvel op m'n haart smoren, — welnouw, dan zou 'k willen hossen en daansen en sjouwen mee 'n heel stel pootige en melkbloedige boerinnen, die 't leste bietje asem en 't leste zweetdrupske uit m'n korrepus halen. Da'd oew haren nat op oewen kop plakken en oew pet in oewen nek zit, da-d-oew oogen de wereld zien tollen en da-g-op 'nen stoel neerkwakt en alles vuult af-loopen. En daar 'n kouw pilske overheenen, kèk, da's 't werk om d'n zomer deur oew botten te laten varen. Jouw kan 'k da mee 'n gerust geweten vertellen, amico, gij ben-d-ok ginnen èrepel, maar wilde geleuven, dat er lui zijn, die beweren, dat da zondig is. Sapperdemallemosterdpot, of 't zonde-n-is, as ons lieveneerke de zon lot schijnen op de dooiste en uitgemergelste twijgen en takken, dat er het leven, de nuuwe, jonge knoppen, gewoon uitbarst!

Of 't zonde-n-is, de schoone natuur te verwijten da-ze niks anders doet as onder d'n goddelijken wil van de geweldige schepping, d'r krachten naar buiten lot springen as fonteinen, om de menschen gelukkig te maken!

Of 't 'n verdienste-n-is, God's wonderwerken veurbij te lopen mee 'n uitgestreken faasie en 'nen zwarten stropdas teugen oew strot! Goeie genade — ze verslijten d'n Schepper toch zeker nie veur 'nen boekhouwer, die de natuur zit te bewonderen op 'nen bos onkruid, die er aan d'n overenkaant van z'n kantorken in 'n verstopte dakgoot groeit?

Maar genogt, amico, laat ik m'n eigen nie op zitten winden over lui, die in plak van 'n haart daar 'n stukske baksteen emmen zitten en in plots van bruischend gezond bloed, kèrnemelk deur d'r ajers emmen stroomen; kortom lui, die nog te lamkendig zijn om 'nen medemensch 'n haand te geven, lot staan 'n bietje haartelijkheid. Ze geven oew twee kouwe, nattige vingertoppen of 'n haandje as 'n schotteldoekske en haartelijkheid....? Kan 'nen oorwurm haartelijk zijn?

Amico, as 'k toevallig teugen zo'n kwast oploopt, teugen zo'n waandelende zonsverduistering, dan wor 't koud om m'n rug en zou 'k heksprees willen vloeken om 'm de stuipen op z'n verdorde vel te jagen. Veul hedde 'r hier nie van, van da stekelige soort, want z'ouwen 't hier nie uit. Ze worren te veul „genomen” hier! Witte waar ik ze onder rankschik? Onder de kaktussen van 't menschensoort. Bloeien? Houmaar! Pieken? Kommaaraf! En lillek, lillek! 'k Weet best, dat 'r menschen zijn, die mee 'nen kaktus dweepen.

Er zijn er, die emmen er 'n heele verzameling van. Maar da's de mode.

Vandaag houwen ze 'nen hond, die bijna gin pooten heet, mèrgen eenen, die bestaat uit enkele pooten.

Vruuger was er gin huishouwen, of ze hadden potten mee foksiaas, vandaag zijn 't allemaal kaktussen. Maar laat ik nie over de mode beginnen, want dan is 't zonneke onder, veur ik klaar ben mee dit briefke.

Natuurlijk — 't is nie alle dagen zoo schoon! Zoo nouw en dan betreft de lucht en ziet er uit as 'nen vuilen lui. Maar da-d-emmen ook nodig. Haard nodig! En dan kunnen ze in de stèjen meschient wel 's foeteren over 't natte, 't pèrepluun weer, maar van d'n rengel mot 't even goed komen as van 't zonneke. En — d'r is tenslotte niks volmakt in de wereld! Wa maar goed is ok. Stel-d-oew 'n leven veur, amico, da volmakt is. 'n Natuur, die altij en eeuwig gruun is, 'n zon, die altij schijnt. Da ge niks anders veur oewen kost zouw oeven te doen as te schraansen; da-d-alles menschen as

Gedurende de Paaschdagen hebben weer duizenden kunnen genieten van de kleurenpracht der bloembollenvelden. Hierboven een hyacintenveld in vollen bloei.

englen waren. Dat er op de wereld nooit aangebraand eten was, da me nooit dood gongen. Da me maar in 'nen luinen stoel hoefden te gaan zitten, as me eenmaal uit d'n kakstoel waren gegroeid en daar altij en altij konnen blijven zitten veur 't open raam en naar 't zonneke kijken. Da-d-oew Trui altij twintig bleef en mee 'n strooike-n-in oewen nek zat te kiedelen.... Da-d-alles menschen zóó braaf waren, da-ge 't wel uit oewen kop zou laten om mee ze te praten of ze op visite te vragen, omda ze dan mee hemelsche oogskens 'n kommeke thee zouwen slurpen en niks anders doen as d'n lof verkondigen van 't schoone weer, van oew Trui, van oewzelf, en as 't gesprek dan staken zou, (want dan bende gaauw uitgekaaiërd!) da ze dan 'n psalmke of 'n aander kerkliedeke gongen kweelen in koor of 't Wieneerlaandschbloed. Er nooit 's 'n mopke wier getapt, da g'oewen buik vast moes houwen, omda-d-anders heel oew hebben-en-houwen van binnen deur mekaar zouw rammenatsen. Da ge maar op 'n knopke zouw hoeven te drukken om Parijs te zien of Indië of op 'n aander knopke en dat er 'n goei sigorke mee 'n borreltje veur oew kokkert sting.

En da ge dan, altijd blijvende leven, niks anders hoefde te doen as steeds maar op knopkes te drukken, wel, amico, dan was oew leven nog veul minder weerd as da van 'n piezebeddeke of 'n botterblommeke, da 's mergens z'n kelkske nog open mot doen en z'n kopke strekken om de zonnewermt te ontvangen.

Dan was 't leven ginnen cent wèërd!

Dan was 't leven 'nen hemel op èërde, da veul weg had van 'n hel. Steld-oew veur, da ge mee pijl en boog ging schieten, omda dieën leuningstoel oew na jaren aarig uit oew strot ging hangen, en da ge allemaal rozen schoot?

Da ge mee gin duvelsch geweld 's 'nen poedel kon maken! Da ge gong buljèrten en da-d-elken stoot 'nen kèrembol was. Da-d-elk lief wefke

teugen oew lachte. Dan zoude ze toch mee oew pet van oew afslaan, of 't muggen of steekbieën waren. Da ge op 't lest genogt kreeg van al die volmoktheid en over 't bruggeske bij Kaat van Aaperen in de Mark sprong en.... da ge bleef drijven! En wat zoude gij in oew kraant motten schrijven, amico?

Niks netuurlijk, waant gij zouw in 'nen leuningstoel zitten te knopkesdrukken tot et weer tijd was van naar bed te gaan.

Keb de menschen wel 's hooren zeggen: „da's vervloekt, as 'nen mensch heel z'n leven getobd heet en hij ga-g-et eindelijk goed krijgen, dan gaat-ie dood!”

Maar zit daar nie 'n bietje — of liever gezeed: veul — in van de fielesefie, die 'k ierboven eb uitgekraamd? Is 'nen mensch, die 't op die manier zoo bezonder goed heet en niks anders meer hoeft te doen as asem te halen en eten om 't leven te houwen, is zo'n mensch deurgaans nie d'n grotsten donderkop, die g'in oew fermielje of onder oew kammeraad kent?

En daarom, me motten 't leven nemen, zooas 't valt. En dan, — 't goeie, 't mooie, 't lekkere deruit halen.

't Luk nie altij, — wemmen wel 's de smoor in netuurlijk, maar da's nodig om strak weer dubbelt en dik tevrejen en gestemd te zijn.

't Leven is veur mijn 'nen heelen grooten appelboom mee belleflurkes d'r aan om te kussen en elken dag, amico, weer of gin weer, pluk ik 'r zo'n appeltje van mee die rooie wangeskes. En dan zet ik m'n anderhalven taand d'r in, da-d-et sap langs m'nen mond druppelt en ik frèët 'm op mee klokhuis en al!

En dan meugen de menschen veur mijn part wel 's zeggen: Dré frit te veul appeltjes — dan zeg ik: onzen lieveneer ee-ze 'r veur laten groeien en as guilie denken Hum 'n plezier te doen deur er d'n wurm in te laten komen, gaat dan oewen gaank; ik zal 't dan strak mee den Gever van de appeltjes best redderen!

As ik 'm dan zeg: „Bedaant, veul bedaant veur al die belleflurkes, die 'k van oew gepruufd eb — wa waren ze verduveld sappig en lekker en wa-d-edde ze toch schoon geschapen en laten groeien, nogeens: veul bedaant,” dan geleuf ik, da da beter zal klinken as: „keb nooit aan de appeltjes gewiest, 'k weet dus nie, hoe ze smaken, wa Gij gemokt en geschapen het!”

Neeë amico, wat da betreft, ee onzen lieveneer aan mijn 'nen dankbaren kostganger! Laat ik oew da verrassereeren.

Dus amico, as 't nouw bij jouw zulk hondenweer is, as da ge mee 'n tweepersoons-pèreplu en vier overschoenen en twee regenjassen tegelijk naar oew werk mot gaan, dan motte maar denken: op Ulvenhout emmen ze d'ren zin.

Strak komen de gruuntes in wags vol veur de deur, de appelen en de peren in mudzakken binnen, dan, amico, dan stikt oew pèreplu maar 's 'nen keer op en ge trek maar ouwe bullen aan en ge fielesefeer-d-oew eigen maar deur 't leven.

Ge pikt 'n borreltje veur de natte voeten, 'nen goeien hap schraanswerk teugen de rimmeltiek, 'nen straffen bak koffie om heelemaal op te knappen en g'et oew appeltje veur dieën dag weer geplukt.

En as 't er eenen bij oew komt en bezwaar mokt teugen jouwen appel, dan mikt em 't klokhuis maar in z'n oogen.

Amico, ik schei d'r af. 'k Gaai 'nen lekkeren natten rug halen en 'n uitgewaaid test, dan smokt vanavend m'n bord pap en de botrammen en 't pepke na, da'k er nouw 't water al van in m'nen mond krijg.

Veul groeten van Trui en as altij, gin horke minder van oewen

toet a voe

DRÉ.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

De oude vrouw schudde haar hoofd. „Zoo niet! Ik moet de belofte houden, die ik aan een braven jongen heb gegeven. Slechts als de politie of de rechtbank heel uitdrukkelijk van mij zou verlangen, dat ik alles zeg, wat ik weet — dan alleen mag ik het zeggen.”

„Nu, dat kan immers onmiddellijk gebeuren. Ik heb mij zooveel als politieambtenaar voor u gelegitimeerd en ik verlang nu heel beslist van u, dat u alles zegt, wat u weet. Dat verlang ik met den grootsten ernst, want ingeval van een weigering zou ik genoodzaakt zijn, u gevangen te nemen.”

„Ga dan maar met mij mee!”

En zonder aan dit kalme antwoord nog iets toe te voegen, leidde zij de ambtenaren, die haar hoofdschuddend aankeken, naar de al meermaals grondig doorzochte slaapkamer van Krauze.

Eenige minuten later was het geheim van de ouderwetsche latafel hun bekend en nog voordat het een kwartier later was, hadden zij uit de vele voorwerpen, die hun tot hun verbazing in handen kwamen, eindelijk een volledige opheldering gevonden, waarom de Breslausche politie tot dan toe zonder enig resultaat naar den moordenaar der ongelukkige mevrouw Abt had gezocht.

In alle richtingen werkte dien dag buitengewoon druk de telegraaf, ten einde de gevangenneming van den voortvluchtigen misdadiger te bewerken, op wiens vrijwilligen terugkeer onder zulke omstandigheden niet te hopen was. Nooit tevoren hadden zijn ondergeschikten den anders zoo vriendelijken, opgeruimden en altijd in een zelfde humeur zijnden hoofdcommissaris in zoo'n opwindend en zoo knorrig gestemd gezien. Hij liet de bewerking van alle andere voorkomende aangelegenheden over aan zijn ambtenaren en wijdde zich met een waarlijk koortsachtigen ijver uitsluitend aan de bevelen en maatregelen, die bij dezen zoo plotseling veranderden stand van zaken omtrent den moord te treffen waren. En zeker was het niet geschikt, om zijn stemming te verbeteren, dat er in den loop van den namiddag een telegram uit Berlijn kwam met het bericht, dat de als mevrouw Deloria aangemelde persoon op verzoek van de Breslausche politie gevangen was genomen, dat zij echter bij het verschijnen der ambtenaren had verklaard, volstrekt niet mevrouw Deloria, maar haar gezelschapsjuffrouw, de ongetrouwde Elze Lobener te zijn, en dat zij deze verklaring even hardnekkig volhield als de verzekering, niets van de tegenwoordige verblijfplaats der bewuste Deloria te weten.

„Dus heeft die doortrapte vrouw ons toch bedrogen!” dacht de hoofdcommissaris, toen hij het telegram las, want hij twijfelde volstrekt niet, dat men in plaats van de voormalige kunstrijdster werkelijk slechts haar gezelschapsjuffrouw gevangen had genomen en dat deze gevangenneming voor de bedoelingen van het verdere onderzoek zoo goed als waardeloos was. Maar hij beval desalniettemin het onmiddellijke vertrek van een politieambtenaar naar Berlijn, opdat de gevangene zoo spoedig mogelijk

naar Breslau zou worden gebracht. Tot middernacht bleef hij in zijn bureau, steeds nog hopen, dat ergens vandaan de gevangenneming van Krauze bericht zou worden. Maar hij werd in zijn verwachting teleurgesteld, en zwaarder drukte voortdurend in het bewustzijn der begane vergissingen de vrees op zijn hart, dat het den koelbloedig berekenenden, bovenmate brutalen misdadiger gelukt kon zijn, om zich in een veilige en voorloopig onvindbare schuilplaats te verbergen.

In den vroegen morgen van den volgende dag kwam regelrecht van het station de politiecommissaris Werner voor het afleggen van zijn bericht op het hoofdbureau. Hij had den veroordeelden Malinowski als een ernstig lijdenden, volgens den dokter reddeloos aan den dood overgeleverden zieke in de ziekenafdeeling van het tuchthuis gevonden. De vreeselijke ziekte, waaraan hij al sinds jaren leed, was in de laatste weken zoozeer toegenomen, dat hij misschien nog maar eenige dagen kon leven.

Maar de gevangene was ondanks zijn treurigen toestand bij volle kennis en zeer goed te onderwerpen geweest. Nadat zoowel de directeur als verschillende andere ambtenaren van het tuchthuis de door Werner getoonde fotografie met alle beslistheid voor een goedgelikend portret van den zoogenaamden Malinowski hadden verklaard, en

nadat er geen twijfel meer kon bestaan over het bestaan van een bedrieglijke persoonsverwisseling, was het betrekkelijk gemakkelijk geweest, den zwakken, tot een besliste wilsuiging niet meer in staat zijnden zieke tot een volledige bekentenis te brengen. En deze bekentenis, zooals die door een volgens alle wettelijke voorschriften opgemaakt protocol was vastgesteld, bestond in de volgende mededeelingen van den ongelukkigen, door het beklagenswaardige einde van zijn leven waarlijk hard genoeg gestraften man.

Hij was in de Silezische stad Oels als zoon van brave en rechtschapen ouders geboren en had slechts een tamelijk karige schoolkennis opgedaan. Behalve een op zeer jeugdigen leeftijd overleden broer had hij nog slechts een zuster gehad, die van jongsaf beeldschoon was geweest. Wel was zij tot haar zestiende jaar een braaf en degelijk meisje gebleven, maar haar hartstochtelijk karakter was toch meermaals een aanleiding tot heftige tooneelen met haar vader geweest. Op zekeren dag had de driftige man haar zelfs een pak slaag gegeven en onmiddellijk na het ondergaan van deze vernedering had Elize het ouderlijk huis verlaten, om er nooit terug te komen.

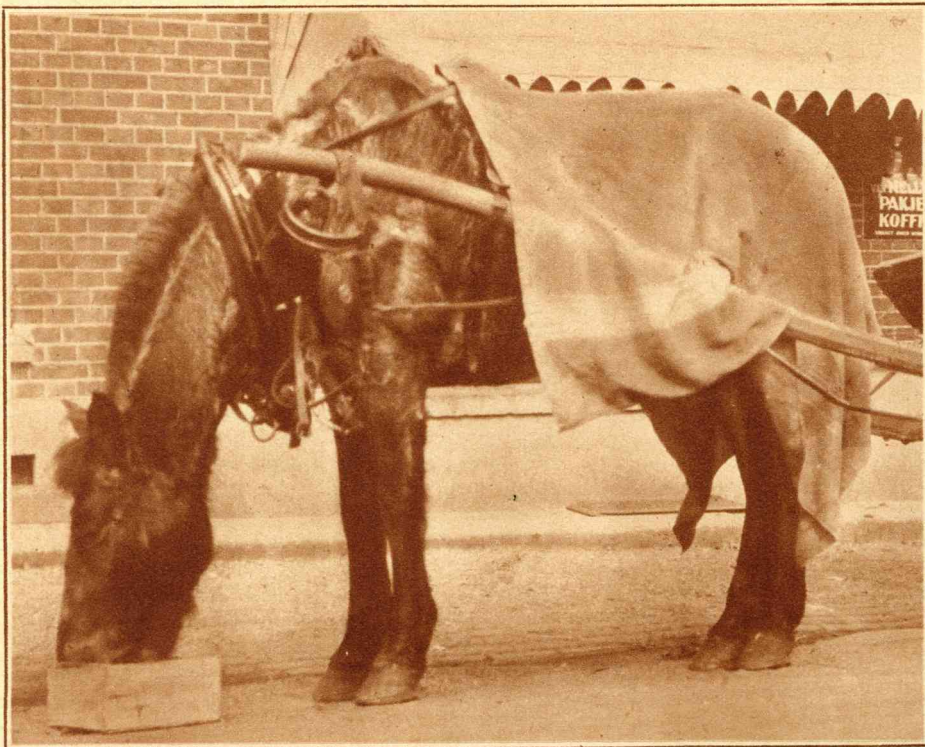
Ongeveer een week lang was men van meening geweest, dat zij een ongeluk had gekregen en de wanhopige ouders hadden bitter onder hun zelfverwijt geleden. Maar in het oogenblik, toen de achtenswaardige werkmans vernam, dat zijn kind zich bij een goochelaarstroep, een armzalig circusgezelschap had aangesloten, had hij alle liefde voor zijn ontaarde dochter uit zijn hart gerukt en in een groote verontwaardiging verklaard, dat zij voortaan dood voor hem was. En hij had woord gehouden. De brieven, die zij na verloop van eenige maanden schreef, waren onbeantwoord gebleven, en ook, toen zij twee jaar later uit Brussel nogmaals om eenig bericht verzocht, had de diepgekrenkte vader zich niet verwaardigd, haar te antwoorden.

Daarna was zij voor haar nabestaanden een heelen tijd waarlijk verdwenen geweest en haar ouders waren gestorven, zonder tevoren nog eens bericht van hun verloren dochter te hebben ontvangen. Johannes Beijer had zich echter in Breslau met moeite zien te redden, zooals het hem met zijn weinige kennis en zijn slechte gezondheid maar eenigszins mogelijk was. Nu was hij opzichter, dan weer secretaris of boekhouder, en hij moest deze bovendien meestal zeer onzekere en slecht betaalde betrekkingen des te vaker verwisselen, hoe ziekelijker hij in den loop der jaren werd. Ook bij den graanhandelaar Krauze was hij gedurende een paar maanden opzichter van de pakhuizen geweest.

Toen bij de toenemende ziekelijkheid zijn omstandigheden voortdurend slechter werden en de ellende hem hardvochtig naderde, had hij aan zijn verdwenen zuster gedacht, van wie hem eens iemand had verteld, dat zij een gevierde kunstrijdster was en zeer veel geld verdiende. Hij had onderzoek gedaan naar haar verblijf en door een gelukkig toeval ver-

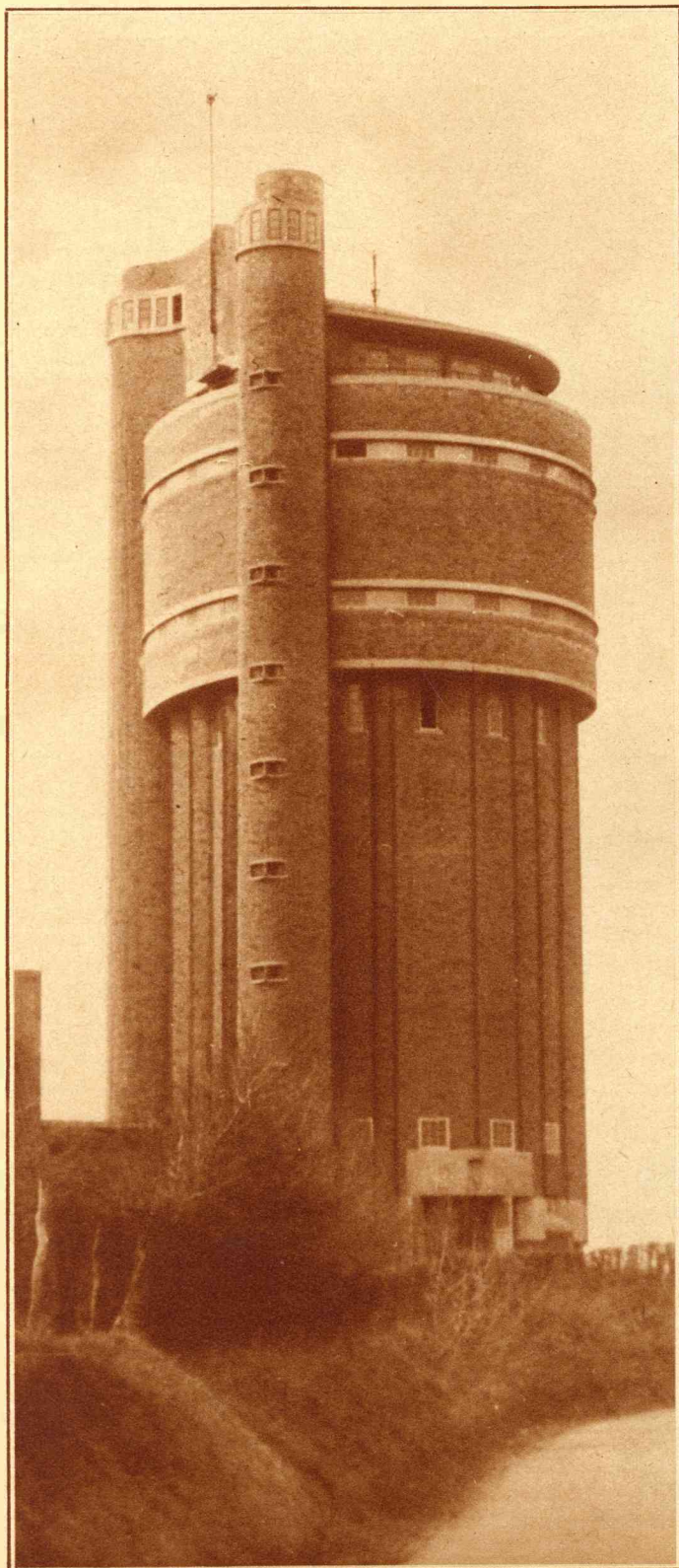
Langs de wenteltrap, die naar de spits van den Verlosserstoren in Kopenhagen leidt, klimmen ieder jaar al de jongens en meisjes, die hun belijdenis hebben afgelegd.

Ik mag hopen, dat de baas wat lang wegblijft, dan kan ik tenminste behoorlijk eten.

*

De Watertoren te Schimmert, vanwaaraf men een schitterend gezicht heeft op de omliggende gemeenten.

Voor het raadhuis te Sittard had een keuring plaats van trekhonden. De juiste hoogtemaat wordt nagezien en opgeschreven.

Lenteweelde.

Deze foto werd genomen tijdens de plechtige opening van de winkelweek te Hoensbroek, die geschiedde door burgemeester v. d. Kroon.

Limburgsch Nieuws

Aardig kijkje op de Protestantsche kerk te Sttiard.

De Dorpsstraat te Schimmert.

nomen, dat zij na 'n langdurig verblijf in Amerika naar Europa teruggekeerd was en daarna had hij ook na het ontvangen van haar adres haar een ontroerenden brief geschreven, waarin hij haar breedvoerig over zijn treurigen toestand schreef en waarbij hij — als het ware als een beroep op haar zusterlijke gevoelens — ook zijn portret stuurde. Daarop was na eenige maanden werkelijk een aanzienlijk bedrag met een korten brief gekomen, die onder meer mededeelde, dat zij op 't punt was, haar loop baan voor altijd vaar wel te zeggen, zonder dat zij er echter bijvoegde, welke beweegredenen haar daartoe aanspoorden.

Daarna had hij weer jarenlang niets van haar gehoord. Een paar bedelbrieven, die hij haar in zijn nog steeds voortdurenden nood had geschreven, waren teruggekomen met de bemerking, dat de geadresseerde niet te vinden was, en reeds had hij de hoop opgegeven, om ooit weer een levensteeken van haar te ontvangen, toen hij verschillende maanden geleden onverwacht door een brief van haar hand verblijd werd.

Het ging in dien tijd weer bijzonder slecht met hem. Hij had geen werkkring en de vermoeiende hoest evenals de dagelijks terugkomende koorts plaagden hem meer dan ooit tevoren. Het was al zoo ver met hem gekomen, dat hij bijna alleen van de ondersteuning zijner bekenden leefde en dat hij zelfs bij den hardvochtigsten van al zijn werkgevers, den graanhandelaar Krauze, om een aalmoes had gevraagd. Des te grooter was zijn verrassing, toen hij den uit Londen gestuurden brief van zijn zuster en de daarin liggende drie bankbiljetten van honderd mark zag, en iedereen, wien zoo'n reddend wonder overkwam, had zeker dadelijk in de afzender het edelste van alle menselijke wezens gezien.

In een blijde stemming had Johannes Beijer den brief van zijn zuster gelezen, dezen brief, die tot zijn verwondering onderteekend was met den naam Estella Deloria en hem verzocht, onmiddellijk in Londen te komen, zonder dat echter iemand in Breslau iets van het doel zijner reis mocht vernemen. Over het doel van deze oproeping kon zij hem slechts mondeling inlichten, maar het betrof in ieder geval een zaak, waarbij veel geld, misschien een heel vermogen te verdienen was, en in zijn eigen belang verzocht zij hem dringend, niet met zijn vertrek te aarzelen.

Dezen laatsten raad had Johannes Beijer, verblind door het vooruitzicht op een groot vermogen, dan ook letterlijk opgevolgd. Het trof goed, dat zijn kostjuffrouw juist op dien morgen tegen hem gezegd had, dat hij de door hem bewoonde kamer nog in den loop van dienzelfden dag moest verlaten. Nu zou zij zeer zeker van meening zijn, dat hij een andere woning had gezocht en hij zou dus door niemand gemist worden, zoodat hij niet eens een sprookje behoefde te verzinnen, om een verklaring van zijn afwezigheid te geven.

Hij had zijn zuster aan het door haar opgegeven adres telegrafisch van zijn te verwachten aankomst kennis gegeven en was naar Engeland gereisd zonder zich onderweg eenige rust te gunnen, dan waartoe hij door spoortrein of stoomboot gedwongen werd. Vol teederheid en bewondering had hij naar de mooie, elegante dame van de wereld opgekeken, als hoedanig hij in Londen zijn eens voortvluchtige zuster teruggevonden had. Maar zijn zuster had hem niet veel tijd gegund voor het uitspreken van de herinneringen uit hun kindertijd. In het eerste uur na zijn aankomst had zij hem al ingelicht omtrent de taak, die haar zusterliefde voor hem had bestemd en deze taak was zoo bevreedend, zoo avontuurlijk geweest, dat er een zeer lange tijd noodig was, tot hij de overtuiging had gekregen, dat zij waarlijk ernstig meende, was ze zei.

Niets geringers werd er van hem verlangd dan de belofte, zich vrijwillig voor twee jaar onder den naam van een anderen man in het tuchthuis te Instenburg te laten opsluiten en zodoende de straf te ondergaan, waartoe die andere persoon veroordeeld was. Nog dien zelfden avond leerde hij den man kennen, die op zoo'n manier met de aardse straffen hoopte af te handelen. Hij was hem voorgesteld onder den naam Hartwig, maar omdat men voor hem niets geheim behoefde te houden, had hij spoedig vernomen, dat het een zekere Stefan Malinowski uit Memel was, die zich in Londen verborgen hield, nadat hij in zijn woonplaats wegens een ernstige valscheid in ge-

schrifte tot een tuchthuisstraf van twee jaar veroordeeld was, en die het waarlijk had klaargespeeld, uit de voorloopige hechtenis te ontvluchten. De angst voor den kerker had hem tot de vlucht aangespoord, maar hij had zich onderweg slechts met betrekkelijk geringe geldmiddelen kunnen voorzien, en omdat dit geld bijna opgebruikt was, liep hij gevaar ten onder te gaan, ofschoon hij thuis nog een vermogen van meerdere honderdduizenden bezat. Daar dit het vermogen van een rechterlijk veroordeelden vluchteling was, was er beslag gelegd op zijn geld en de eenige mogelijkheid, om deze beslagneming ongeldig te maken, bestond juist daarin, dat hij terugkeerde en zijn harde straf zou ondergaan. Maar de aan weelde en een goed leven gewende man had tot heden niet hiertoe kunnen besluiten, want het tuchthuis kwam hem haast erger voor dan de dood.

Als met verwonderde kinderoogen kijkt dit jonge beestje den fotograaf aan, die hem nam.

Een toeval had hem nu met Estella Deloria in kennis gebracht — of eigenlijk niet met haar, maar met een man, die zich in haar gezelschap bevond, met den reizenden tooneelspeler en vroegeren atleet Hubner. De relatie van dezen met de gewezen kunstrijdster was eenigszins onbegrijpelijk. Mevrouw Deloria had aan haar broer verteld, dat hun kennismaking dateerde uit den tijd, toen zij beiden aan een circus verbonden waren. Zij was tegelijk met hem naar Argentinië gegaan en was daar met den rijken Deloria getrouwd.

De weggelopen dochter van den achtbaren werkmans Oels was daardoor levenslang bezorgd. Deloria stierf reeds na drie jaar na een ziekte van slechts eenige dagen, waarvan niemand dezen afloop had kunnen vermoeden, en zijn vrouw moest de smartelijke ervaring opdoen, dat hij haar had voorgelogen, toen hij haar kort na hun huwelijk beloofde, dadelijk een testament ten gunste van haar te zullen maken. Hij had dit niet slechts nagelaten, maar er werd zelfs een laatste wilsbeschikking gevonden, die eenige bloedverwanten van den overledene tot erfgenamen van zijn nalatenschap benoemde. Zij had dit testament bestreden, maar moest spoedig begrijpen, dat haar proces zonder enig vooruitzicht was, en de bloedverwanten van haar man maakten haar het verblijf in Argentinië zoo onaangenaam, dat zij ten slotte zelfs bevreesd werd voor hun haat.

Dus had zij alles in den steek gelaten en was met betrekkelijk geringe geldmiddelen naar Europa teruggekeerd, om eerst eenigen tijd in Londen door te brengen. Daar had zij ook Hubner laten

komen, om hem over haar toekomst te raadplegen. Hubner had haar in kennis gebracht met Malinowski, omdat hij op haar hulp rekende voor de uitvoering van een door hem ontworpen sluw plan. Malinowski was graag bereid, om een som van honderdduizend mark of nog meer te geven, als hij daardoor weer de vrije beschikking over zijn vermogen ontving, zonder tegelijk zijn straf te moeten ondergaan. Daartoe kon het echter volgens den atleet zonder al te groote moeilijkheden komen.

Hubner had bij mevrouw Deloria het portret van Johannes Beijer gezien en daarin een groote gelijkenis met het uiterlijk van Malinowski bemerkt. Hij wist ook, dat de broer van mevrouw Deloria zich in zeer bekrompen omstandigheden bevond, en hij twijfelde er niet aan, dat het hem zou gelukken, dezen over te halen tot het ondergaan der tweejarige tuchthuisstraf in plaats van Malinowski, als hem daarvoor een belooning van vijftigduizend mark werd beloofd. Hij had alles zóó nauwkeurig en verstandig bedacht, dat zijn plan ten laatste ook mevrouw Deloria zeer uitvoerbaar was voorgekomen en dat zij daarop den ongelukkigen Johannes in Londen had ontboden.

En al had hij het ontzettende voorstel eerst ook vol afschuw afgewezen, langzamerhand was de welsprekendheid van zijn zuster er in geslaagd, hem gewillig te maken. Hem, die het grootste gedeelte van zijn leven in honger en zorgen had doorgebracht en die van de toekomst nog erger dingen moest vreezen dan het verleden hem gebracht had, hem kwam de gedachte aan het tuchthuis inderdaad niet zoo verschrikkelijk voor, vooral omdat hij van de inrichting dier gevangenis en het leven, dat de gevangenen daarin leidden, slechts een heel onbepaald begrip had. Twee jaren waren ten slotte immers ook geen eeuwigheid en het vooruitzicht, op den dag van zijn vrijlating over een vermogen van vijftigduizend mark te beschikken, had iets zoo verleidelijks, dat daarvoor al zijn bezwaren verdwenen. Hij verklaarde zich bereid en nu zaten de vier daarin betrokken personen vele uren lang ernstig met elkaar te beraadslagen, om het plan van alle kanten te beschouwen en Johannes Beijer voor alle mogelijke gevallen in te lichten.

Er werd besloten, dat hij met de op den naam Hartwig afgegeven legitimatiepapieren, die Malinowski zich bezorgd had, naar Duitschland en wel regelrecht naar Instenburg zou reizen, om zich daar in het tuchthuis als Malinowski aan te melden voor het ondergaan van zijn vonnis. Niemand kende hem daar en zeker zou niemand op de gedachte komen, dat een andere man in plaats van den rechtvaardig veroordeelde zich voor het vonnis had aangemeld. Eenige dagen later wilde Malinowski zich dan ook in gezelschap van Hubner en mevrouw Deloria onder den naam Beijer eveneens naar Duitschland begeven. Dit was verreweg het gewaagste gedeelte van het heele spel en hier lag het grootste gevaar voor ontdekking. Maar men was na rijp overleg tot het besluit gekomen, dat het toch moest gebeuren. De valsche Malinowski zou immers zoodra de inbeslagneming van het vermogen opgeheven was, met korte tusschenpoelen groote sommen uit zijn vermogen laten verzenden en dat kon slechts gebeuren, als hij zich in ieder gewenscht oogenblik genoegzaam kon legitimeeren. Daarvoor waren echter de op den naam Johannes Beijer luidende papieren alleen niet voldoende en Hubner achtte het onvoorwaardelijk noodig, dat Malinowski voor korten tijd in Breslau zou blijven, natuurlijk in de grootste afzondering, om dan door zijn wettelijke aanmelding de raadselachtige verdwijning van den echten Beijer op te helderen, die anders zeker vroeg of laat verdenking gaande zou maken.

Verder kwam men tot de overtuiging, dat het waarschijnlijk verbazing zou wekken, als Malinowski zulke groote betalingen altijd aan denzelfden persoon liet toekomen en daarom werd er besloten, dat mevrouw Deloria eveneens in Breslau zou gaan wonen en een of andere onverdachte persoon zou zoeken, die zich er voor liet gebruiken, om het op haar naam gestuurde geld in ontvangst te nemen en het eerlijk aan mevrouw Deloria af te leveren, die het op haar beurt aan Malinowski moest overhandigen. Omdat de valsche Malinowski echter in het tuchthuis voortdurend omtrent den stand van zaken moest

worden ingelicht, en het zeer zeker onmogelijk zou zijn hem ooit zonder getuigen te spreken, werd er een volslagen teeken- en geheimschrift afgesproken, waarvan het gebruik een verstaan tusschen hen mogelijk maakte, zonder dat iemand, die niet in het geheim was ingewijd, ook maar van verre de ware betekenis der tusschen hen gesproken, schijnbaar geheel onschuldige woorden kon vermoeden.

Dat waren de grondtrekken van het plan, volgens hetwelk het brutale bedrog met alle kansen voor het welslagen zou worden gepleegd. Ja, het toeval had zelfs een onvoorziene loop genomen, zooals door zuster en broer Beijer noch door Hubner te voorzien was geweest. Malinowski, die zich onder den naam Johannes Beijer in een huis der Mathiasstraat te Breslau ingekwartierd en daar een paar dagen lang een kluisenaarsleven geleid had, was ernstig ziek geworden aan typhuze koorts, zoodat hij op voorschrift van den geroepen geneesheer naar het hospitaal der Barmhartige Broeders moest worden gebracht, waar hij na eenige dagen overleed. Voor mevrouw Deloria, die hem als haar broer tweemaal in het ziekenhuis bezocht had, was het niet moeilijk geweest, om het bedrog tot aan de begrafenis vol te houden en zoo kwam het, dat zij het officieele doodsbriefje van Johannes Beijer in handen kreeg, terwijl deze doode te Insterburg in zijn cel zakken zat te plakken.

Hubner had het op zich genomen, om den valschen Malinowski van dezen zoo gunstig veranderden stand van zaken kennis te geven en met een bewonderenswaardige behendigheid had hij deze taak volbracht. Ofschoon hun gesprek in tegenwoordigheid van een gevangenisambtenaar werd gevoerd, had hij van zijn bezoeker toch alles vernomen, wat hij moest weten, om zijn gedrag daarnaar in te richten. De veroordeelde wist nu, dat Malinowski dood was en dat zijn groot vermogen, waarover hij nu immers vrij kon beschikken, geheel aan de drie eenigen, die er van afwisten, moest vervallen, als zij zich niet door een of andere onhandigheid zelf zouden verraden.

Bij een tweede bezoek had Hubner hem toen meegedeeld, dat hij vooreerst met zekere tusschenpoelen grootere sommen voor de ongetrouwde Elze Lobener moest laten sturen — een alleenstaande wees, die mevrouw Deloria alleen voor dit doel bij zich had genomen, en dat er reeds daarom geen vrees voor verraad behoefde te bestaan, omdat het meisje niet het minste vermoeden had omtrent den waren stand van zaken.

Afgezien van zijn slechten gezondheidstoestand, die steeds vaker de vrees in hem deed ontstaan, dat hij het einde van zijn gevangenschap niet zou beleven en het groote offer daarom tevergeefs gebracht had, had Beijer op die manier zeer tevreden kunnen zijn over den loop van zaken. Maar toen was op zekeren dag met het bezoek van Krauze de ellende voor hem aan-gekomen. In de meening, dat Hubner was gekomen, om hem een nieuwe mededeeling te doen, was de gevangene zonder eenig vermoeden de spreekkamer binnengegaan en hij was haast verlamd van schrik, toen hij in plaats daarvan tegenover zijn vroegeren patroon stond, wiens gedrag niet den minsten twijfel liet bestaan, dat hij hem ook dadelijk had herkend.

In het gesprek zonder getuigen, dat nu door hen werd gehouden, had Krauze hem door de bedreiging met een aangifte gedwongen, alles te bekennen, en hij had hem ten slotte beloofd te zwijgen, als hij daarvoor een volledig aandeel in de gouden vruchten van het stoutmoedige bedrog zou krijgen.

Ondanks deze toezegging was echter van dit oogenblik de gemoedsrust van den ongelukkigen gevangene verdwenen en de voortdurende angstige vrees voor ontdekking had hem al in een toestand van zenuwachtige opwindning gebracht, toen de directeur hem den brief van Krauze voorlas, waarin deze niet minder dan vijftien-zeventig duizend mark van hem verlangde. Bij het luisteren naar dezen brief had hij plotseling begrepen, dat hij de heele vreeselijke tuchthuisstraf tevergeefs op zich had genomen, want nu wist hij, dat hij zich reddeloos in de macht van een hebzuchtigen, onbarmhartigen schurk bevond, en dat deze man hem niet met rust zou laten, voordat de laatste penning van Malinowski's groot vermogen in zijn zak terecht was gekomen.

En met deze overtuiging was de laatste rest van zijn moed verdwenen. Hij had zijn toestemming in den eisch van Krauze geweigerd, ofschoon hij wist, dat zijn lot daardoor beslist was. Maar hij was vast besloten, onherroepelijk, om de ontdekking van het bedrog niet af te wachten. Hij wist heel goed, dat hij spoedig moest sterven en hij wilde niet met zoo'n zware schuld op zijn geweten naar de andere wereld gaan, onverschillig, of hij door een openhartige bekentenis nu ook zijn zuster in het ongeluk zou storten.

XXX

Al had Elze ook gedacht, van smaad en schande te moeten sterven, toen zij in Berlijn gevangen genomen en door 'n in civiel gekleeden politieambtenaar naar Breslau gebracht werd, had toch, nadat zij haar eerste wanhoop had overwonnen, het bewustzijn, behalve die verkeerde aangifte bij de politie, die zij bovendien nog niet zelf had gedaan, niets strafbaars te hebben bedreven, haar de kalmte en gerustheid teruggegeven. Ook was

Polka.

Toen Puckie lang haar had.
Ze zei altijd ja.
Nooit tot haar winst was dat.
Meest tot haar schä.
Maar nu zij polka draagt.
Schudt zij maar neen:
Wie of er haar mat vraagt.
Zij stuurt ze heen.
Heft zich behaagziek op.
Schuddend haar krullenkop.

Toen Puckie ja maar zei.
Moest haar geen een:
'n Meisje van „toe, neem mij”
Blijft meest alleen!
Maar nu zij polka draagt.
Vliegen ze 'r heen.
Wie er ook vraagt en klaagt.
Zij blijft van steen.
Heft zich behaagziek op.
Schuddend haar krullenkop.

M. n. W.

de ambtenaar, die haar op deze treurige reis had vergezeld, zoo beleefd tegen haar geweest, als de plichten van zijn beroep hem vergunden, en de officier van justitie, die al bij haar eerste verhoor tot de overtuiging kwam, dat zij niet een medeplichtige, maar slechts een argeloos werktuig der misdadigers was geweest, had haar zelfs met een vaderlijke goedhartigheid behandeld.

Volgens de ingeving van haar eerlijk en openhartig karakter verzwegen Elze niets van het door haar beleefde sedert den dag, toen mevrouw Deloria als een reddende engel bij haar in het ziekenhuis was gekomen, tot aan het uur van haar gevangenneming. Zij vermoedde volstrekt niet, dat haar getuigenissen in zoo veel belangrijke opzichten de bekentenis van den stervenden Johannes Beijer bevestigden, daarvan kon zij weliswaar niets vermoeden, maar het goede optreden van den officier van justitie moest haar wel bewijzen, dat hij haar bekentenissen geloofde. Ook dat zij zelf door mevrouw Deloria bedrogen was en zij het doel van haar reis evenmin kende als iemand anders, was voor den ervaren menschenkenner spoedig duidelijk. Zijn vragen betroffen dan ook vooral de verhouding van den graanhandelaar Krauze met de voormalige kunstrijdster en toen Elze hem daarover alles verteld had, wat zij daarover kon zeggen, gaf hij haar kennis van de vreeselijke verdenking, waaronder de voortvluchtige Krauze sedert het doorzoeken van zijn slaapkamer stond.

De manier, waarop Elze deze mededeeling ontving, was echter niet volgens de verwachting van den officier van justitie. Wel werd zij zeer bleek

en beefde zij over haar heele lichaam, maar er kwam geen kreet van verbazing over haar lippen. Voortdurend waren haar ver geopende oogen op het gezicht van den officier van justitie gevestigd, alsof zij overtuigd was, dat op die vreeselijke mededeeling nog een andere, ergere zou volgen.

„Nu?” kon hij niet nalaten te vragen, nadat hij eenigen tijd tevergeefs op een woord van haar gewacht had. „Brengt het u niet in verbazing, te hooren dat de man, met wien u zoo vaak in aanraking is geweest, een lage dief en moordenaar is? Hebt u misschien vroeger al zooiets vermoed?”

Elze schudde haar hoofd. „Neen,” zei ze met veel inspanning, „dat niet... dat zeker niet! Maar het is zoo ontzettend! O, daarom dus... daarom.”

Zij zweeg en er kwam een donkere blos op haar zoeven nog bleek gezichtje. Met een wantrouwend blik trachtte de rechter in haar gelaats-trekken te lezen.

„U hebt dus toch eenige opmerkingen gemaakt, die met de schuld van den man in verband staan? Het is in uw eigen belang, om niets voor mij te verzwijgen, dat volgens uw meening betrekking zou kunnen hebben op den moord.”

Maar zoo openhartig en oprecht Elze tot dan toe geweest was, zoo stil en gesloten betoonde zij zich nu. Op alle vragen van den rechter bleef zij er bij, dat zij niets wist te zeggen, en als hij straks, van medelijden voor haar vervuld, reeds half had besloten haar voorloopige vrijlating te bevelen, dan was het alleen aan haar veranderd gedrag toe te schrijven, dat hij van dit plan afzag en bevel gaf, haar naar de voorloopige hechtenis terug te brengen.

Zoodra de deur van de cel achter haar gesloten was, kon Elze echter haar tranen niet meer bedwingen en verborg zij haar wanhopig gezicht in haar handen. De mededeelingen van den rechter hadden haar immers opeens de verklaring gegeven van alle eigenaardigheden en alle tegenspraak in het gedrag van haar geliefde, die tot dan toe een onbegrijpelijk geheim voor haar waren geweest. Nu begreep zij echter alles! Nu wist zij, wat hij bedoeld had, toen hij telkens en telkens weer over een vreeselijke ramp sprak, die hem boven het hoofd hing. Nu begreep zij zijn ontdaan gezicht en de wanhopige stemming, die haar destijds bij zijn bezoek zoo verschrikt had.

Hij moest de misdaad van zijn vader gekend of tenminste vermoed hebben. Hoezeer, hoe wreed moest hij geleden hebben... dubbel wreed, omdat hij met niemand over zijn leed kon spreken, omdat hij bij geen enkel medelijdend menschenhart troost en bemoediging mocht zoeken, als het bewustzijn van zijn overgrootte ellende hem terneerdrukte.

Maar niet zoozeer de gedachte aan het lijden van den geliefden man als vooral de angstige vraag, wat er nu van hem geworden was, waar hij zich bevond en hoe hij de vreeselijke catastrofe der ontdekking zou verdragen, pijnigde de ongelukkige gevangene. Op den brief, dien zij hem uit Berlijn had geschreven, had zij geen antwoord ontvangen en al de sombere gedachten, die dit raadselachtige, onbegrijpelijke zwijgen in haar had doen ontstaan, drongen nu des te dieper tot haar door.

Tijdens het laatste kwartier van haar verhoor had zij telkens een vraag naar den geliefde op haar lippen gehad, want deze onzekerheid over zijn lot was immers pijnlijker dan de onbarmhartigste waarheid. Ter wille van hem had zij het echter desondanks van zich verkregen, te zwijgen. Zij mocht het niet zijn, die zijn naam het eerste uitsprak en daardoor in de rechters, die hem niet kenden, misschien den argwaan opwekte, dat hij eenig aandeel had in de schuld van zijn vader. Geen onbedacht woord uit haar mond zou hem, als hij nog leefde, bij al zijn zielelijden bovendien dat van een onderzoek bezorgen, zoodat zij dit nu zelf had moeten ondergaan, en gedurende den langen slapeloozen nacht, die op haar eerste verhoor volgde, legde zij in al haar ellende en onuitsprekelijke angst toch met heldhaftige zelfverloochening de belofte af, om over alles, wat Rudolf betrof, ook voortaan te zwijgen.

Reeds den volgende morgen werd zij andermaal voor een verhoor gehaald en zij moest wel zien, dat het gezicht van den officier van justitie strenger en ernstiger was dan daags tevoren.

(Slot volgt)

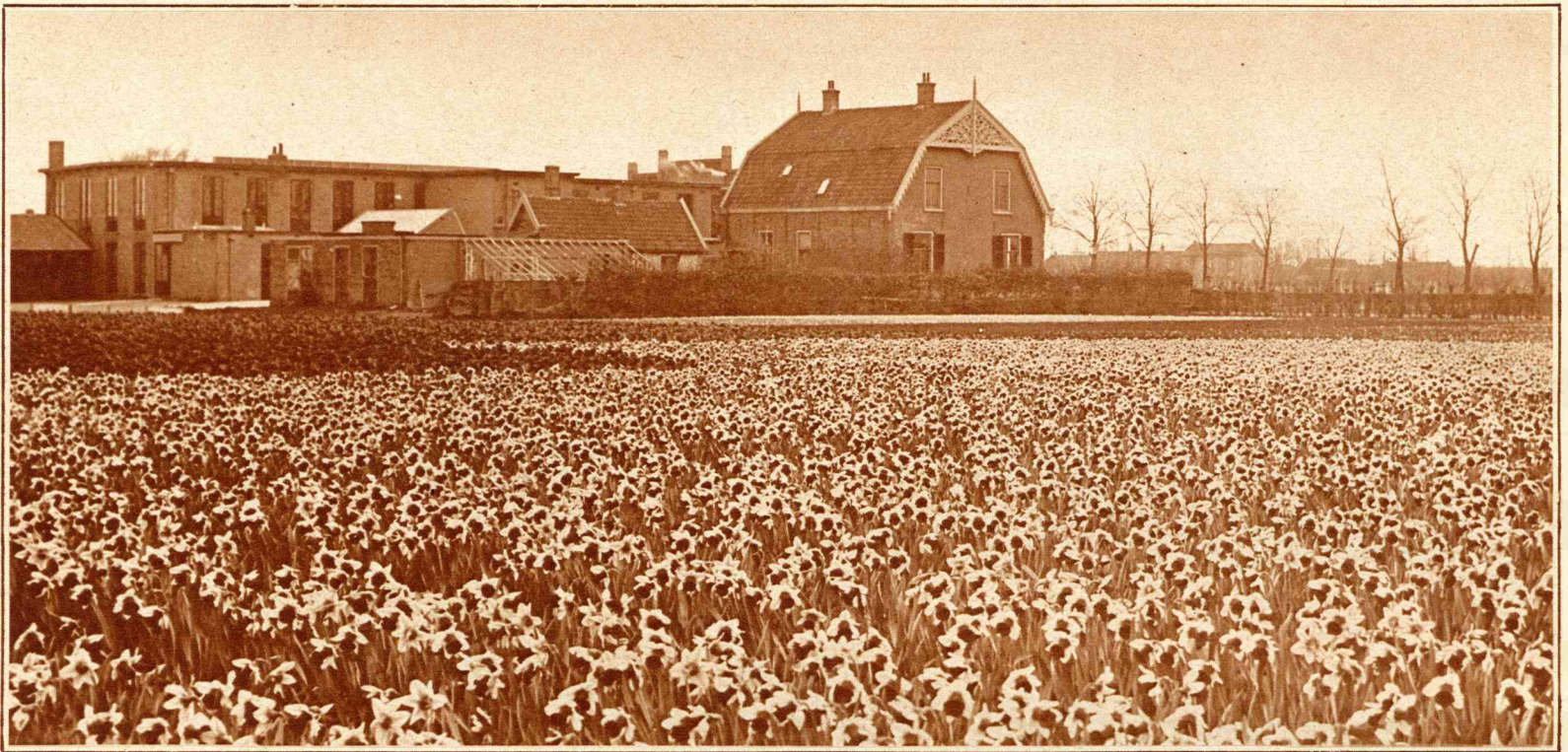

AAN DE

N DE ZEE

Naar de schilderij van den kunstschilder H. Cassiers.

Bloeiende narcissen op een der velden bij Hillegom.

Die Andere, die Onbekende....

Ik dacht: misschien brengt ze den vreemdeling een eind op weg. Toen deed ik de deur naar haar kamer open en daar zag ik... de arme vrouw voorover midden in de kamer liggen. Ik knielde naast haar neer en probeerde haar om te draaien.

„Vrouw Sollgruber — om Gods wil — wat is er gebeurd?” Die woorden bestierpen me reeds in den mond, want mijn handen hadden in een bloedplas gegrepen. Twee gebroken oogen keken me wezenloos aan. Daarboven, in 't voorhoofd en den schedel gaapten twee vreeselijke wonden. Op den grond naast haar lag de bijl... haar eigen bijl.

Als versteend nam ik de vrouw in mijn armen en een oogenblik was ik niet in staat om behoorlijk te denken.

Plotseling voel ik echter, dat er nog leven in haar is. Behoedzaam leg ik haar op den rug, rol een paar kleedjes samen en druk het bundeltje onder haar hoofd. Nu bemerk ik eerst, dat alle kasten en laden open staan en dat de inhoud daarvan op den grond ligt uitgestrooid.

Een roofmoord... de vreemdeling... want hij alleen kan 't gedaan hebben... Daarom ging hij niet weg... wilde blijkbaar eerst mijn heengaan afwachten... de bijl van vrouw Sollgruber, die haar plaats in de keuken had... de slag moet vreeselijk geweest zijn, zoodat ze zeker neerzeeg, zonder een kreet te uiten. En nu... water... ja water halen... misschien is ze nog te redden...

Van opwinding over mijn geheele lichaam bevend wil ik weggaan; maar daar grijpen me een paar vuisten.

„Vervloekte roofmoordenaar!...”

De meid, eenige boeren treden binnen. Ze roepen om de politie... Dat zijn de laatste verwarde indrukken, daarop verlies ik het bewustzijn....”

VI

Konrad Berger houdt op. Hij heeft van opwinding. Zweetdruppels parelen hem op het voorhoofd; 't is alsof hij het vreeselijke van dat uur nog eens doorleeft.

Een benauwend zwijgen vult het vertrek. Moeder Berger heeft haar breiwerk laten vallen en staart voor zich uit. Ook Leo beweegt zich niet.

De oude man veegt met zijn zakdoek over het voorhoofd en gaat verder:

„De rest is gauw verteld. Men heeft mij geheel met bloed bedekt bij het lijk aangetroffen. De door mij onderteekende schuldbekenenis van 15000 Kr. werd onder de bezittingen van vrouw Sollgruber

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

gevonden. Eerst vier termijnen waren afbetaald en ik moest naar waarheid verklaren, dat ik dezen keer gekomen was om uitstel te vragen, omdat ik niet kon betalen. Ik kon geen getuigen bijbrengen, dat me dadelijk uitstel was verleend. Evenmin van het aanwezig zijn van den verdachten vreemdeling en van zijn spoorloos verdwijnen.

Daarentegen waren er twee voerlieden, die voor de herberg iets hadden gedronken, wat hun door vrouw Sollgruber was gebracht en die op de meest besliste wijze verklaarden, dat ze door de openstaande voordeur mij alleen in de gelagkamer hadden gezien. Dat zal wel in zooverre in orde geweest zijn, daar ze den vreemdeling niet hebben kunnen zien, omdat zijn plaats vanaf den wagen voor hun oogen verborgen was, terwijl de mijne gemakkelijk kon gezien worden. Het waren te goeder naam en faam bekend staande lui en daarom legde hun getuigenis veel gewicht in de schaal.

Daarbij kwam nog als om den doorslag te geven de getuigenis van de dienstbode Theresia Niederhofer: Zij had den geheelen middag op het veld gewerkt en had in dien tijd niemand het huis zien verlaten door de achterdeur. Als de bewuste vreemdeling daardoor 't huis had verlaten, had ze hem moeten zien, want geen boompje of heg belemmerde 't gezicht op de deur. Wel had ze haar meesteres met een emmer naar den stal zien gaan en weer terug zien keeren, maar een man — neen, dien had ze absoluut niet gezien. De meid was eerlijk en trouw en er was geen reden om aan haar getuigenis te twijfelen.

Mijn bewering, dat alleen deze vreemdeling de daad kon begaan hebben, werd al dadelijk in twijfel getrokken. Men lachte om dit sprookje van den „grooten onbekende”, dien iedere misdadiger aanvoert om zijn schuld van zich af te schuiven.

Waarom zou ik nog veel woorden gebruiken? Ik was geen mensch, die het verstond, om me door handige kunstgrepen te verdedigen. En een hevige wanhoop maakte zich van me meester, toen men niet ophield me te bewijzen, dat niemand anders dan ik 't gedaan kon hebben, dat alles op mij wees als de dader... Daar er geen enkel lichtpuntje voor mij was, maakte ik wel den indruk, alsof ik den moord had begaan. De verdediger, die me werd

aangewezen, een jong, onervaren persoon, gaf zich ook niet veel moeite om mijn onschuld te bewijzen. Hij geloofde ook niet aan dien ander, die het gedaan moest hebben.

No.5

Zoo werd ik door de gezworenen als schuldig aan den moord veroordeeld....

En toch was ik onschuldig aan die vreeselijke misdaad, zoowaar er een God in den hemel is. Die andere, die onbekende, die deze daad had begaan, liep vrij rond en was spoorloos verdwenen, kon genieten van het leven en lachte in z'n vuistje, terwijl ik in de gevangenis terecht kwam....”

Uitgeput zweeg Konrad Berger.

En weer drukt een pijnlijke stilte op de aanwezigen. Het hart van Leo slaat sneller. Iets schokkends lag er in de laatste woorden zijns vaders, een ondertoon van waarheid, waarvoor hij zijn hart niet kan sluiten.

Geloof en ongeloof, medelijden en twijfel strijden in z'n binnenste; toch kan hij nog niet tot een vast geloof aan de onschuld van zijn vader geraken.

Hij zoekt het gezicht zijner moeder. Daarop staat ook niets te lezen; hij begrijpt nu, dat ook zij nog steeds twijfelt.

Van zijn moeder glijdt zijn blik op zijn vader. Hoe vervallen, hoe lijdend, hoe ziek en akelig ziet hij er uit! Wat een plooiën heeft het lijden in zijn gezicht getrokken!

Zou misschien dit de oorzaak zijn, dat nu die lijdensteekenen zoo opvallen, dat op zijn lijdensverslag niet het zoo vurig verlangde woord volgt: „Vader, ik geloof, dat ge onschuldig zijt.”

Vastbesloten gaat hij staan.

„Beste vader, laten we het verleden laten rusten en er niet meer over spreken; laten we probeeren het te vergeten. Al dit lijden ligt zoover achter u — voortaan moet u uw best doen, weer gezond te worden en op adem komen te midden der uwen.”

„Ja, dat zal ik ook,” onderbreekt hem de oude, „de longen, 't hart, de nieren, alles heeft geleden. De gevangenis dokter heeft 't mij gezegd. Daarom ben ik ook hierheen gekomen, anders had ik jullie die narigheden bespaard: een paar weken heb ik noodig om weer wat op kracht te komen. Dan... dan ga ik weer.”

„Integendeel, dan blijft u bij ons. Als u eerst weer goed gezond zijt, vader en 't verledene kunt vergeten, dan kunt ge nog een mooien ouderdom hebben — laat mij daar nu eens voor zorgen!”

De oude richt zich op en kijkt zijn zoon met groote oogen aan. De oude onrust komt weer over hem.

„Het verledene — vergeten? Een rustige oude dag? Hoe zou dat kunnen? Gezond wil ik worden; maar alleen om mijn taak te volbrengen. Begrijp je niet, dat er voor mij op aarde slechts één ding is — n.l. om dien vreemdeling op te sporen, die vrouw Sollgruber heeft vermoord?”

„Vader.... ach, alstublieft!...”

„Daarvoor alleen leef ik nog! Veel jaren reeds heb ik op een gelukkig toeval gehoopt, dat de waarheid aan den dag zou brengen. En dit kwam niet. Maar mijn vrijheid kwam. God gaf ze me om den boosdoener te zoeken. Hij zal zorgen, dat ik hem vind!”

„Vader — nog eens — geef u niet over aan zulke gedachten. Dat is immers waanzin! Na meer dan 20 jaar — zonder het geringste steunpunt, hoe wil u, dat u dit gelukt, terwijl de rechters 't niet konden klaar spelen?”

„Ze waren vooringenomen! Ze waren beziel met het idee fixe, dat ik de moordenaar was, daarom zochten ze slechts vluchtig. Ik echter heb zijn gezicht. Trek voor trek staat dit in mijn geest gebeiteld.”

„Gezichten veranderen in 20 jaar zóódanig, dat men ze niet meer herkent! Ook het uwe....”

„Ondanks alles zal ik dit gezicht herkennen, hoe 't ook veranderd mag zijn. En Onze Lieve Heer hier boven zal me niet verlaten. Hij heeft me eens bewaard, toen ik in wanhoop een eind aan mijn leven wou maken. Hij heeft het beeld van den moordenaar zóódanig in me gegrift, dat ik het vóór me zie en daarbij heeft hij me ook de vrijheid gegeven als teeken, dat het nu de tijd is hem te zoeken en te vinden. Daarom zou Onze Lieve Heer me nu niet verder helpen? Mijn plan is toch niet slecht! Ik wil geen wraak, doch rechtvaardigheid!”

Aan den anderen kant wordt, als gisteravond, zachtjes de kast weggeschoven en Hanna staat met 't oor tegen het sleutelgat gedrukt begeerig te luisteren.

Ook in haar strijden geloof en ongeloof; maar zij wil gelooven. Kan het, trots alles, toch niet zoo geweest zijn, als vader vertelt? Zou hij dan anders nog voor zijn onschuld willen vechten? Eigenlijk zou dat geen doel hebben, als hij schuldig was! Of was het een schijnaanval om ook voor de zijnen de schuld op dien ander, dien onbekende, te werpen?

Heelemaal-overtuigd is ook Hanna niet, dat die „onbekende” bestaat. In elk geval geeft het haar troost, dat ze tenminste aan de mogelijkheid kan gelooven.

Reeds die mogelijkheid is een zwakke straal der hoop; daaraan kan ze zich vastklemmen. In ieder geval kan ze over haar vader niet meer zoo vol haat denken als gisteren.

Den volgenden dag moet Hanna naar de binnenstad om het afgemaakte werk aan Klimpe en Co te brengen.

Klimpe en Co hebben een prachtzaak in de Heerenstraat, waar de mooiste winkels zijn en waarheen de elegante wereld elken middag optrekt.

Om daar te komen moet Hanna langs het pas geopende filiaal van automobielen en motorfietsen der firma Rundstock, waarvan de bedrijfsleider — hij noemt zich „directeur” — Erich Hornig is en dat ook in de Heerenstraat staat.

Dit filiaal beslaat de heele benedenverdieping van een reuzengebouw. Groote spiegelruiten laten een blik toe in het groote winkelruim! Het lokaal is in drie deelen verdeeld: links achter die prachtige gordijnen liggen de kantoren. In het midden rechts zijn de magazijnen. Hier vindt men de prachtigste auto's en motorfietsen uitgestald, benevens alle mogelijke onderdeelen — alles ziet er even aantrekkelijk uit! Hier en daar liggen Perzische tapijten en staan prachtige palmen; ook de wanden zijn met tapijten versierd. Door het linkerraam ziet men op den achtergrond een ronde tafel met clubfauteuils, terwijl dit leuke zitje door een reuzenpalm als het ware wordt overschaduwd. Hier kunnen de

klanten wat uitrusten, als ze hun zaken hebben afgedaan.

Altijd door blijven voorbijgangers staan kijken naar die pracht daar achter de ramen; ook Hanna moet eens even zien. Het doet haar goed te bedenken, dat de man, die hier den scepter zwaait, haar kennis is.

Degenen, die naast haar staan, geven hun opmerkingen ten beste: „Geweldig grootsch,” zegt een jonge man, die naast een mondain gekleede dame staat, „die Rundstock moet kapitalen verdienen, dat hij zich zulke uitgaven kan permitteren.”

„Dat zal hij ook wel,” zegt zijn buurman, „bedenk, dat auto's en motorfietsen tegenwoordig in de mode zijn. Iedereen wil er een hebben.”

„Hoeveel zou hij wel per dag verkoopen!”

„En wat een huur zal hij wel voor dit gebouw moeten betalen. En dan, hoeveel voor licht, personeel, verwarming enz.”

„Nu, hij zal wel weten, wat hij doet, die mijnheer Rundstock; als men zich zoo iets kan permitteren, dan moet men geld hebben!”

„Misschien ook niet,” zoo mengt zich een oude heer in het gesprek, „tegenwoordig — alles is misschien bedrog! De geheele inrichting geleend, de voorradige goederen niet betaald, maar in commissie. Over een half jaar is misschien de heele zaak op de flesch.”

Hanna kijkt den laatsten spreker bijna vijandig aan. Het is, alsof hij haar persoonlijk heeft beleedigd. Deze prachtige zaak! Alles zoo verdacht te maken! Het is belachelijk!

Iemand raakt haar arm aan. Ze kijkt om en ziet in het glimlachende gezicht van een elegant gekleed jongmenschen.

Hij is het, aan wien ze daar net dacht — Erich Hornig.

„Wat een verrassing, juffrouw Berger, dat ik u hier zoo onverwacht zie,” zegt hij, zijn hoed afnemend, waarbij de groote diamant, die aan zijn pink schittert, heerlijk begint te stralen, als de zon er op valt. Samen stappen ze op en slaan, alsof het afgesproken was, een stiller zijstraatje in. Eerst hier begroet Hornig Hanna door haar hand, die ze hem reikt, hartstochtelijk aan zijn mond te brengen.

„U vindt het toch goed, dat ik dit straatje insloeg, juffrouw; ik deed het om u, omdat u altijd zoo bang bent, dat men u met mij zal zien.”

„Ik ben u voor uw attentie zeer dankbaar, mijnheer de directeur; ik zou niet graag hebben, dat er praatjes over mij gingen.”

„Wat een gelukje voor mij, hè, dat ik u daar net voor 't raam zag staan?”

„Zoo; was het dan niet toevallig, dat u mij ontmoette?”

„Ik stond net in de zaak over u te denken en zie, eensklaps daar bemerk ik u!”

„Als u mij dan zoo graag wou spreken, waarom ging u dan niet naar de Hartliebs?”

„Ik wist toch niet, dat u daar zoudt zijn. De vorige week ben ik er nog drie maal geweest, zonder dat ik u er aantrof.”

„Nu ben ik er altijd; ik kom 's morgens en ga eerst 's avonds weg.”

„Werkelijk? Hebt u soms ruzie thuis? Hebt u mijn raad opgevolgd en hebt ge meer bewegingsvrijheid geëischt?”

„Nee. Die heb ik genoeg. Daarin word ik niet te veel belemmerd.”

„Maar juffrouw Hanna — iederen keer, als ik u vraag om eens met mij 't een of ander onschuldig genoeg te smaken, dan heet het: dat kan niet, ik mag zoo laat niet thuis komen; om 8 uur 's avonds moet ik naar huis enz. Noem je dat bewegingsvrijheid voor een modern jong meisje? Je hebt heelemaal niets aan je leven.”

Hanna zwijgt. Heeft hij eigenlijk geen gelijk? Ze heeft dikwijls genoeg dat zelfde gedacht. Aan den anderen kant komt de goede burgerlijke opvoeding, die ze heeft genoten, daartegen in opstand. Ze kan toch met hem geen bioscopen en theater bezoeken, ofschoon veel jonge meisjes tegenwoordig daarover minder strenge principes er op na houden. „U hebt me nog heelemaal niet gezegd, waarom u nu overdag bij de Hartliebs zijt,” zoo onderbreekt Hornig haar gedachtengang.

Hanna schrikt als 't ware op. De herinnering aan die vreeselijke gebeurtenis thuis grijpt haar met wreede klauwen beet; nauwelijks eenige oogenblik laat die haar los!

„Ik... we hebben een ouden oom op visite... en... dien mag ik niet graag. Zijn aanwezigheid bederft me mijn huiselijken vrede. Ik wil hem niet ontmoeten... Daarom ga ik naar Alma,” zoo antwoordt ze.

Maar dadelijk daarop wordt haar gezicht vuurrood. Is het niet beschamend, zoo te moeten liegen? En zoo te spreken over dengene, die toch haar vader is?

Erich Hornig vraagt niet verder.

VII

Hanna Berger en Erich Hornig hebben het kleine steegje verlaten en bereiken de stadswallen. Heerlijk groen en bloeiend is hier alles, de geheele natuur lijkt één groote tuin. Hanna's blik glijdt echter slechts over alles heen, terwijl ze luistert naar de stem van Hornig, die weer over de vrijheid van den modernen mensch spreekt, die goddank den ouden ketting van vooroordeelen heeft afgeschud. Hij noemt haar een dom meisje, dat nog niet wil genieten van haar jong leven. Naast het werk komt het plezier! Men werkt eerst met plezier, als men weet, dat na den arbeid een of ander genoeg volgt. Waartoe tracht men zooveel mogelijk geld bij elkaar te krijgen? Natuurlijk om later van het leven te kunnen genieten.

„Later zult u er berouw van hebben, juffrouw Hanna, dat ge uw schoonste jaren zoo hebt doorgebracht. Als u oud zijt, kunt u, wat u nu verzuimt, niet meer inhalen.”

Dit was een ander evangelie dan dat, wat men haar thuis voorhield, het evangelie van den nieuwen tijd!

Ze denkt aan haar moeder en haar broer, die hard gewerkt hebben, die ontberingen hebben

moeten lijden, en voor wie 't woord „genieten” niet bestond. Ze hebben hun schulden betaald — maar hun leven blijft een leven van arbeid. Nee, zoo'n leven lacht haar niet toe.

De man aan haar zijde bekijkt haar heimelijk. Wat is ze mooi. Al op 't eerste gezicht had ze hem betooverd! Maar, ze is te — fatsoenlijk. Ouderwetsche deugd! Geheel afhankelijk van haar strengen broer. Lieve God, wat zou die het in haar leven ver kunnen brengen, als ze maar eerst aan 't ouderwetsche milieu daar thuis was ontruikt. Hij spint de laatste gedachten verder uit:

„Ziet u, juist voor u, Hanna, is 't zoo jammer, dat je daar in afhankelijkheid verzuurt, in plaats van uw eigen weg te gaan. Gij hebt in u de rechte stof om te heerschen en een rol in de wereld te spelen.

(Wordt voortgezet)

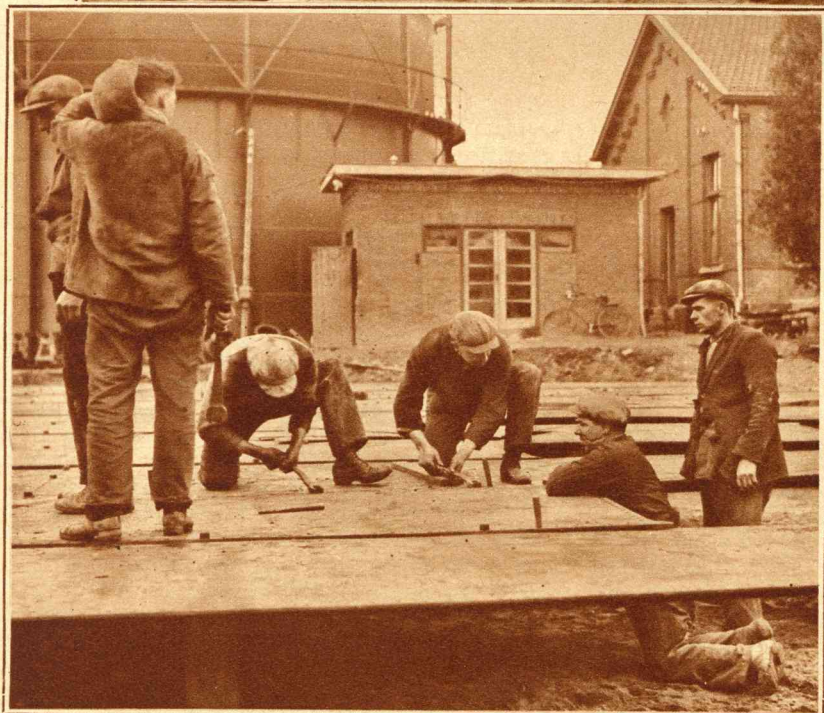

*n Raak schot.

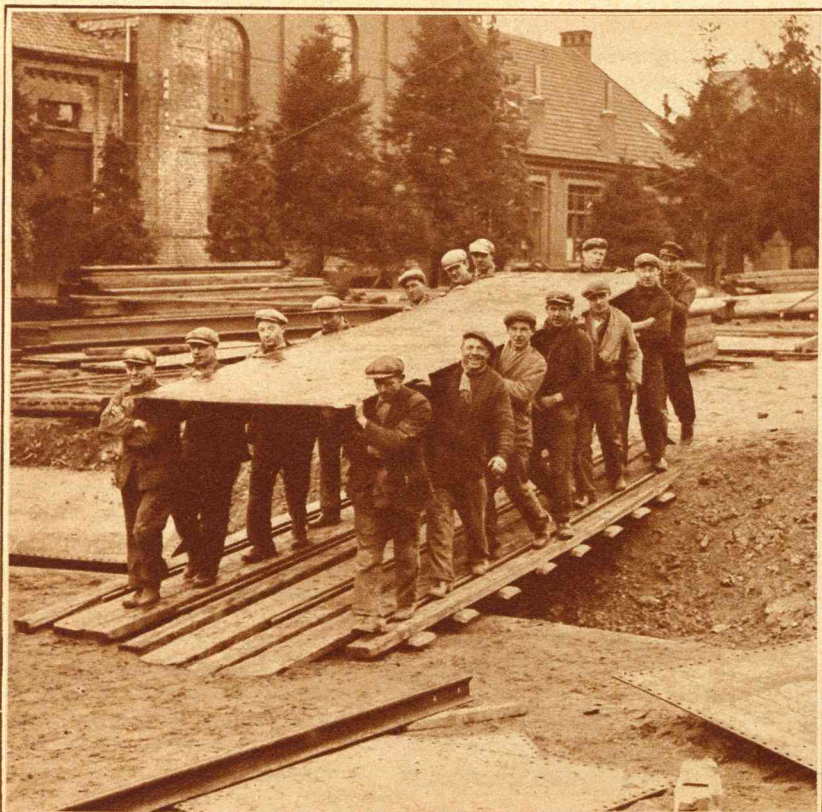

Sittard krijgt een nieuwen gashouder, welke het mijngas zal distribueeren. Momenteel is men bezig de vloerplaat te monteeren. Kijkje op het werk.

LIMBURGSCH NIEUWS

Het verbinden van de platen.

Een plaat van 750 K.G. wordt aangedragen.

Waschdag aan de Geul bij Meerssen.

Het geheim in den vestzak

Wanneer U in het zakelijke of maatschappelijke leven mannen van bijzondere energie, slagvaardigheid en een zeldzame intelligentie aantreft, dan kunt U ervan verzekerd zijn dat deze een doosje Kola Dallmann in den vestzak dragen.

1 à 2 tabletten maken in enkele oogenblikken van een vermoeid en overspannen mensch een man van daad, een scherpdenkenden, verzienden kop. Kola Dallmann verwijderd elk gevoel van vermoeidheid, houdt den geest wakker, verkwikt en bezielt, zonder eenige reactie, den geheelen mensch voor vele uren.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik, direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoekraakt, — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden. Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in. De Redactie

LIMBURG IN BEELD

IS DOOR HAAR INHOUD
HET AANGEWEZEN BLAD

VOOR DEN LIMBURGER

De Pijn

verdwijnt in 3 seconden

Stip de meest pijnlijke likdoorn met deze wonderlijke vloeistof aan. In drie seconden is de pijn geheel verdwenen. Snijdt niet aan likdoorns, dit is gevaarlijk. Deze manier maakt hem los, zoodat ge hem met de vingers uit kunt trekken.

Tallose beroepsdansers passen dit middel toe. Duizenden gebruiken het om spoedig van hun pijn verlost te worden. Het is zonder weerga.

Vraag uitsluitend „GETS-IT". Wees zeker dat ge de echte krijgt.

GETS-IT

82

Al zijn er nóg zooveel poetsmiddelen

toch staat U voor DE verrassing in Uw huishoudelijk werk als U Magnapol gebruikt - Magnapol.

De gebruiksaanwijzing is als van andere reinigingsmiddelen - maar wat anders is: dit zuivere magnesiapoeder tast geen metaal of niets aan, en Magnapol uit de blauwe doos is zóó fijn, dat U dit letterlijk voor de fijnste gepolijste of geglazuurde voorwerpen kunt gebruiken het maakt absoluut geen krassen.

MAGNAPOL reinigt en polijst tegelijk

ROOD: Per gewone doos 20 ct.
Per groote doos 30 ct.
BLAUW: Per gewone doos 20 ct.
Per groote doos 30 ct.
Kleine tube 20 ct., gewone tube 35 ct.
groote tube 60 ct.

Gebruiksaanwijzing:

Strooi een weinig Magnapolpoeder op een natten doek, even wrijven en dan met een drogen doek na . . . klaar. Eén lepelvol uit de blauwe doos door het waschwasser in plaats van zeep of soda doet Uw glazen, servies, lepels, vorken, messen prachtig glazen - maakt wekelijks extra poetsen overbodig. Magnapol uit de roode doos voor potten en pannen (ook aluminium), emaille, aardewerk, aanrecht, waschtafels, staal, koper, tin, zink, blank houtwerk. Magnapol uit de blauwe doos voor zilver, nikkel, spiegels, marmer, tegels, kristal, vensterglas, vensters, schilderwerk, parket- en rubbervloeren, linoleum, rijwielen, carrosserieën van auto's.

Verkrijgbaar bij H.H. drogisten en kruideniers.

Adres voor den handel: MAGNAPOL LTD., 41 a, Bogaardestraat, Maastricht

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN!

Het echtpaar J. van Maris-Relauw te Venray, dat deze week zijn diamanten huwelijksfeest vierde.

*

De wedstrijdschutters van de Burgerwacht van Roggel (L.), die den Generaal de Block-beker — den hoogsten prijs van Nederland in de afdeling K.S.O. — gewonnen hebben. Zittend van links naar rechts: 1, 2 en 7 bestuursleden, 3 secr.-penningm., 4 voorzitter, 5 burgemeester en 6 commandant.

VROUWENLEVEN

NIEUWIGHEIDJES.

Eena rdig nieuwigheidje voor dezen zomer zijn de luchtige mantelpakjes van dunne gebloemde stof, waarbij een witte of in elk geval effenkleurige blouse wordt gedragen en waarvan het manteltje mouwloos is. Een echt zomersche, luchtige en fleurige dracht.

Blouses zijn weer echt in de gratie gekomen en dus wordt daar ook weer bijzondere zorg aan besteed. Naast de praktische hemdblouse in allerlei variëteiten zien we ook veel andere modelletjes, versierd met sierlijke kraagjes, strikken en jachts.

Onze eerste afbeelding vertoont een voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk, ontworpen door mevrouw Hayaute Lehmann. De wijde, aangeknipte mouwen zijn aan de polsen ingerimpeld met smockwerk.

Parasols zullen, nu de algemeene mode meer specifiek vrouwelijk is geworden, ook weer meer worden gedragen. Het model van onze afbeelding is van Wigdoor.

Blauwe zijde met goudkleurige bloemen vormt het materiaal van dit nieuwe snuffje.

Het zomerpakje voor den jonheer. Er zijn vele moedertjes, die het heel wat makkelijker vinden, voor haar kleine meisjes de passende kleding te vinden dan voor de kleine jongetjes.

Hier is nu 'n keurig pakje, waarmee Broer op mooie zomerdagen kan uit wandelen gaan en dat ook zeer geschikt is voor de een of andere feestelijke gelegenheid.

Het blouseje van witte waschzijde met 'n valencienne-kantje versierd en met 'n strik in de donkere kleur van 't opgeknoopte broekje is iets apart, terwijl 'n katoenen blouse zonder kantgarneering meer geschikt is voor alledag.

'n Zuidwester compleet 't costuum van den kleinen baas. P.D.

DE JURKEN VAN VERLEDEN JAAR

Op allerlei manieren kunnen onze jurken van een vorig jaar veranderd en gemoderniseerd worden.

Het te korte japonnetje kan onder de armen worden afgeknipt, waarna men het laat zakken tot 't de vereischte lengte heeft. De jurk moet dan een nieuw bovenstuk hebben, dat in afstekende kleur kan worden genomen, ofwel effen bij een gebloemde jurk en omgekeerd. Een smal ceintuurtje kan dan 't middel omsluiten, ofwel het heupstuk wordt strak

gespannen en de rok daaronder zoo ruim mogelijk gelaten.

Bij een japon met mantel kan op ongeveer dezelfde manier worden gewerkt. Dan kan men echter beter de jurk veranderen in een rok om bij blouses te dragen. De mouwen kunnen dienen om den rok door ingezette plooiën of godets te verwijderen.

Van een gladde, wat te korte japon kan men ook iets heel elegants maken, als men er een rond geknipten rok overheen legt. Dien rok zet men aan een breede ceintuur, welke van voren bijeengenomen en over elkander gelegd wordt. De overrok neemt men van achteren een flink stuk langer dan de jurk en laat hem naar voren toe oplopen. De voorbaan van de jurk blijft gedeeltelijk onbedekt. De japon ziet er dan weer heel modieus uit.

Nog een andere manier,

Zomer in 't land en nieuwe parasols op komst! Model van blauwe zijde met goudkleurige bloemen.

heupen wordt aangebracht. Met de mouwen en het uitvallende voorstuk kan de rok opzij en van achteren verwijld worden. De nieuwe mouwen worden gegarneerd met de oude stof, terwijl een smal gestrikt ceintuurtje en een strik op den linker schouder weer van de garneeringsstof genaaid worden.

THÉRÈSE.

HEL LASTIGE BIESJE!

Het afwerken van de rond geknipte rokken is iets, dat velen een der grootste moeilijkheden vinden bij het zelf-maken der japonnen. Toch kan dit keurig netjes en zonder zwaarigheid geschieden en wel op de volgende wijze:

Men rijgt den zoom van den rok, op de vereischte lengte, naar den rechter kant om, waarbij men erop let, met den rijgdraad een halven centimeter van den kant te blijven en stikt vervolgens precies langs dien rijgdraad. Dan knipt men den zoom rondom mooi gelijk af, zoodat er twee centimeter overblijven. De veiligste manier hierbij is, een kartonnetje te knippen van twee centimeter breed, waarin, ter hoogte van een halven centimeter, een inkeping is geknipt en dit, zoowel bij het rijgen als bij het afknippen, telkens als maat te gebruiken.

Is de zoom keurig gelijk afgeknipt, dan vouwt men hem om en zoomt het biesje aan den linkerkant, zonder door te steken, precies op het stiksel van 't opnaaisel.

Men verkrijgt op deze manier, op gemakkelijke wijze, een keurig smal biesje, dat dan alleen maar behoeft te worden gestreken om geheel „af" te wezen.

C. T.

Voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk.

Een sierlijk pakje voor kleinen broer. Blouse van witte waschzijde en donkerblauw opgeknoopt broekje. Witte Zuidwester.

waarbij de jurk echter alleen wijder wordt gemaakt en niet langer — geschikt dus als er 'n zoom kan worden uitgelaten — is de volgende:

Men neemt een garneeringsstof voor de mouwen en voor een rond geknipte voorbaan, welke onder de

ter en bloem in een klein pannetje op het vuur; voeg wat zwezerikbouillon, vermengd met champignonsnat, toe, laat de massa onder goed roeren binden, voeg weer wat bouillon toe en ga zoo voort tot de saus gaar is en vrij dik gebonden. Voeg den room toe, laat dezen mee doorhalen en los er de geweekte en goed uitgeknepen gelatine in op. Maak deze saus af met een eierdooier, peper en zout.

Snijd den zwezerik en champignons in stukken en vermeng ze met de saus. Spreid de massa uit op een bord en laat ze stijf worden. Vorm van deze massa met twee lepels croquetten, wantel ze door fijn licht paneermeel; fatsoeneer ze met de

hand en zorg dat alle barstjes er goed uit verwijld zijn. Wentel ze vervolgens weer op door paneermeel, wat water en slaolie is losgeklopt; rol ze vervolgens weer op door paneermeel. Herhaal deze bewerking desgewenscht nog eens.

Maak het frituurvet heet, dat er een flinke blauwe damp afkomt. Laat in dit dampende vet eenige croquetten glijden en bak ze in een paar minuten mooi goudbruin en knappend. Laat ze uitlekken op grijs papier en doe ze op een schotel met een gevouwen vingerdoekje bedekt, in den vorm van een pyramide, versierd met gebakken peterselie.

CATHARINA.

VOOR DE KEUKEN

CROQUETTES VAN ZWEZERIK IN CHAMIGNONS

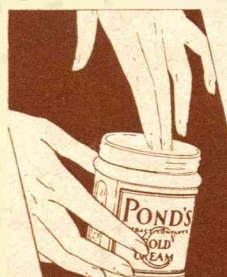
- 1 zwezerik
- 1 busje champignons
- 2½ d.L. bouillon van den zwezerik en champignons met ½ d.L. room
- 3 blaadjes gelatine
- 20 gram bloem
- 25 gram boter
- ½ à 1 eierdooier
- peper
- zout
- ei om mee te paneeren
- paneermeel
- frituurvet

Bereiding:

Zet den zwezerik, zoodra men hem in huis krijgt, in een kom met koud water om hem blank te houden. Blancheer den zwezerik, d.w.z. zet hem op met koud water, breng hem aan de kook, giet hem af, overspoel hem met koud water, zet hem op met zooveel koud water, dat hij juist onderstaat en kook hem gaar in dit water met kruiden, gedurende ½ à ¾ uur. Neem vervolgens den zwezerik uit het water, overgiet hem met koud water en ontdoe hem zorgvuldig van vet en vellen. Bewaar den zwezerik in het kooknat, tot het sausje voor de croquetten gereed is. Zet de gelatine in ruim koud water te weeken. Vermeng bo-

UW HUID HEEFT

2 CREAMS NOODIG

Een vette cream - Pond's Cold Cream - ter reiniging Uwer huid, de fijne oliën dringen diep in de poriën, brengen alle onzuiverheden aan de oppervlakte en verwijderen deze beter dan zeep en water dit doen kunnen.

Een droge cream - Pond's Vanishing Cream - ter bescherming Uwer teint overdag tegen nadeelige invloeden van ons grillig klimaat; deze cream geeft U ook de zoo geliefde matte teint.

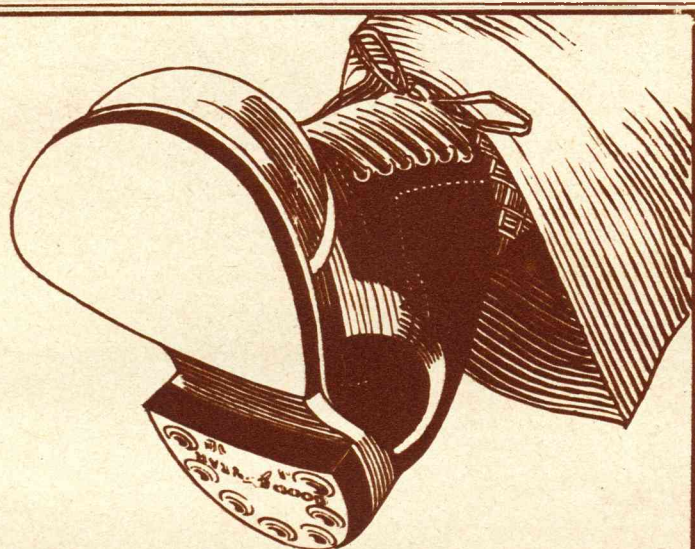

MONSTERS

Pond's Extract Co. Amsterdam
zendt U twee monsters
Pond's Cold & Vanishing Cream
na inzending van 10 ct. port.

POND'S VANISHING & COLD CREAMS

Geen argument
spreekt zoo sterk

Over de geheele wereld
loopen meer mensen
op Goodyear rubber
hakken dan op welk
ander merk ook.

GOODYEAR

VAN ROSSUM & Co. DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

ASSO

Rosendaalschestraat 240, Arnhem - Dir. J. van der By
A-cursussen: kommies, politie-beambte, maréchaussée, verpleger, verpleegster, besteller, spoorweg-beambte, hulpkeurmeester (voor slagers), enz. Vlugge opleiding per brief. Laag lesgeld. Inlichtingen gratis. Vermeld Uw geboortedatum.
B-cursussen, voor beginners: praktijk-diploma boekhouden, Fransch. Duitsch, Engelsch, Alg. ontwikkeling, Ned. Taal, Rekenen, Aardrijkskunde, enz. De B-cursussen zijn voor personen van iederen leeftijd en kosten f 15.-. Betaling in gedeelten. Woordenboeken en atlanten gratis in eigendom. Lager Onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Velen verwierven door het bezit van diploma boekhouden een goede positie of bijverdienste. Vraag namen en adressen!

MAAGLIJDERS

Het Maagpoeder van Apotheker BOOM heeft gedurende meer dan dertig jaren duizenden Maaglijders genezen van maagpijn, maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.

Sproeten

komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met **grammine**. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Waarom zou ik
buitenlandsche
tandpasta
gebruiken?

NIVA
is zeker zoo goed
en voordeeliger

DR. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabriek
DEN HAAG

Bestand tegen
zwaar gebruik

FONGERS

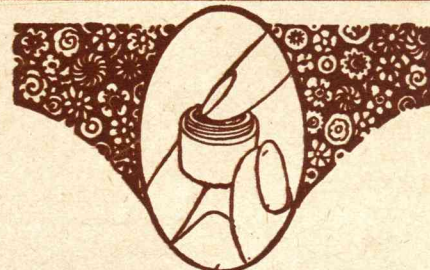

**HEDEN
IS DE FIJNPROEVER
AAN HET WOORD.**

Deze zegt:

Ik had niet gedacht, dat die coffeïne-vrije Koffie Hag zoo lekker smaakt. Inderdaad, een echt lekkere koffie van ongekend fijn aroma, die mij uitstekend bevalt. Thans weet ik, wat mijn gasten kan bekoren... HAG, de onschadelijke coffeïne-vrije koffie, de keur van koffieboonen uit de beste plantages van Java, Arabië, en Centraal-Amerika. Gelukkig kan men deze fijne koffie ook na het souper serveren, zonder zijn gasten een slechte nachtrust te bezorgen.

Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

**3.000 Bloemen
in ieder doosje**

Slechts een vleugje AZIADÉ Compacte Parfum op het haar, achter de ooren of op de japon, hult U den heelen dag in een heerlijken bloemengeur. Een buitengewoon eenvoudig middel om Uw charme te verhoogen.

De compacte vorm van deze parfum maakt de hoogste concentratie van zeer zuivere extracten mogelijk. In klein volume brengt AZIADÉ een rijkdom van geur, die haar weerga niet heeft.

Het kleine doosje, dat wekenlang meegaat, zult U spoedig niet meer in Uw tasch willen missen. In schouwburg of dancing, bij tennis of autosport wordt het even onontbeerlijk als poeder en rouge.

Er zijn 6 heerlijke AZIADÉ COMPACTE PARFUMS:
Jasmin, Muguet (Lelietje van Dalen), Chypre,
Lilas (Sering), Violette, Lavande (Lavendel).

U zult verrukt zijn over AZIADÉ. In doosjes van 75 ct. en f 1.25 (dubb. inhoud) bij Uw kapper, parfumeriezaak of drogist, of franco per post na inzending van het bedrag aan de Imp.: Fa. B. MEINDERSMA - DEN HAAG. (Afd. D. 7.)

PARFUMS COMPACTS
DE LUXE C2

AZIADÉ PARIS
"DE GEUR BLIJFT HEEL DEN DAG"

RECLAME is het hart van den handel

PUROL geneest en verfraait de huid

Wilt
U vooruit
komen

dan moet U altijd correct gekleed gaan. Beschadigde en slecht zittende slappe boorden doen afbreuk aan Uw voorkomen. Draagt derhalve

Mey's Boorden
met fijn linnen overtrokken.

De mooie kwaliteit, de onberispelijke pasvorm en het groote gemak hebben Mey's Boorden tot alle kringen toegang verschaft.

ONGEVRAAGD OORDEEL:
„Wees zoo goed mij te zenden 7 dozijn boorden van Mey & Edlich, die ik meermalen reeds van U ontving en die mij uitmuntend bevallen.“ Dr. W. A. T. Arts

fl. 1.50 – 1.60 p. dozijn

Derby

Amateur

Men wachte zich voor minderwaardige namaak.

Maastricht: Schreuder, Dejong en Zuster, Brugstr. 15
Bila-Watrin, Muntstr. 18
Sittard: Derez-Heijnen, Limbrichterstr. 12
Heerlen: Frans Siebelink, Mode-artikel
Roermond: C. Lenaerts-Telders, Markt 5
Venlo: J. Tagage-Cremers, Lomstr. 40
Brunssum: Maison Olieslagers, Kerkstr. 3
Venray: A. Thielen, Marktstr. 5

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het gewenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den Gen.-Vertegenw. J. W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12a, Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

**ADVERTEEREN
DOET VERKOOPEN!**

„Met Palmolive Zeep zult gij nooit Uw huid irriteeren”

zegt **REMY**

te **DEN HAAG**

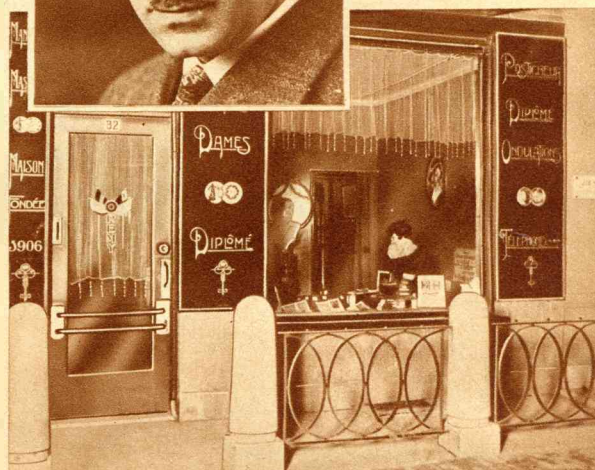
„Het is van het grootste belang voor het verkrijgen van een frisschen, gezonden teint, dat de gelaatshuid regelmatig wordt behandeld met zeep en water. Ik ken geen zeep, waarmede dit beter geschiedt, dan Palmolive Zeep, gemaakt van zuivere palm- en olijfoliën.”

Remy

LANGE VOORHOUT 82

Een paar huizen naast het paleis van H. M. de Koningin Moeder, heeft Remy zijn salon de beauté, zoo bekend bij de Haagsche aristocratie.

HET is niet voldoende de gelaatshuid oppervlakkig te wasschen. De poriën moeten regelmatig gezuiverd worden van stof, poeder, rouge, enz., anders raken ze verstopt en vormen puistjes. Dit moet echter met een zeep geschieden, die de huid niet

irriteert. Palmolive Zeep, gemaakt van zuivere palm- en olijfoliën, is hiervoor de allerbeste en daarom adviseert Remy — en met hem de beroemdste schoonheids-experts over de geheele wereld — de huid te wasschen met Palmolive Zeep.

De 2-minuten behandeling

Wrijf het zachte schuim van Palmolive Zeep en water gedurende 2 minuten flink op het gelaat. Spoel daarna af met warm en vervolgens met koud water. Doet gij dit twee maal per dag, dan kunnen de poriën van Uw gelaatshuid behoorlijk ademen en Uw huid blijft gezond en frisch.

20

cent
PER STUK

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

BERICHT

De Abonnés van „LIMBURG IN BEELD” worden er aan herinnerd, dat zij die hun abonnementsgeld niet op tijd betalen, gedurende den tijd dat zij in gebreke zijn, niet deelen in de voordeelen der Gratis Ongelukken-Verzekering.

Wij raden daarom iederen geabonneerde aan zijn abonnementsgeld stipt op tijd te voldoen.
De Directie.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op „LIMBURG IN BEELD”, à

f 1.62½ per drie maanden, 1)

f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of per post toezenden in open envelop, met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van
„LIMBURG IN BEELD”

V

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

Beste

E

en Goedkoopste

**ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES**

L

In huur

Depots

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

O

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnés zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)